

teristisk for vor Tid. Hvad siger vel Deres egen Erfaring, Frk. Tønnesen?"

Hun tog Blikket til sig og saa' bort uden at svare. Hun anede med ét, at hun var gennemskuet, og blev et Øjeblik rød.

Men i sit stille Sind bejaede hun hans Ord. Hun var selv i Dag begyndt at forstaa sit Hjærte i dets Forhold til Emanuel Hansted, — forstaa den Blanding af Medfølelse, Foragt og virkelig Betagethed, som hans Personlighed bestandig havde fremkaldt hos hende. Naar hun tænkte tilbage paa deres Samliv, lige fra deres allerførste Bekendtskabs Dage i Vejlbys Præstegaard, forstod hun med Rædsel, at ogsaa hun — selv hun! — havde ligget under for den Afsindets Magt, den Vanvidets Fortryllelse, som Pateren nys havde talt om.

Pateren vedblev at tale.

„Jeg véd jo nok“ — sagde han — „at der skal være foregaaet et aandeligt Gennembrud i vore Dage. Jeg har hørt Tale om Gennembrudsmænd i Videnskab, Literatur og Kunst. Men det er endnu ikke lykkedes mig at faa Øje paa, hvad det egentlig er, der er bleven gennembrudt, eller hvad det er for Noget, der er brudt igennem. Jeg ser i hvert Fald stadig den samme overtroiske